

The Woman Who Walked into Doors HET MUZIEK LOD & RO THEATER FOTO HERMAN SORGELOOS

zetten. Natuurlijk is de communicatie daar heel anders. En in die zin is onze lijn bijna tegenovergesteld van hoe Dirk de geschiedenis van de digitale media schetst. Bij ons was het niet een zich afzetten tegen, maar een zich integreren in het theaterbestel. In feite voel ik me er zelfs nu nog altijd een buitenstaander, hoewel ik stilaan de positie heb waarin ik het me niet meer kan permitteren om dat te zeggen. Het heeft te maken met mijn ontstaansgeschiedenis en het vertaalt zich in de inhouden waarmee ik bezig ben. In mijn werk laat ik vooral de mensen die geen stem hebben aan het woord. Binnen hun sociale omgeving worden ze niet gehoord; ze kijken met ogen van 'buiten' en hebben daardoor een eigen kijk op de stedelijke context of wat dan ook. Omdat ik niet taalvaardig ben, gebruik ik taal om te zeggen welke de beperkingen van taal zijn. Ik gebruik het medium theater om zo mooi mogelijk te verwoorden dat theater maken in feite onmogelijk is. Die dualiteit is voor mij essentieel. Ik gebruik video en live camera's – en ik verleid er mensen mee tijdens de voorstellingen – om tegelijk de gevaren van dat medium te laten zien.

In *The Woman* probeer ik die technologie een bestaan te geven, een verhouding ten opzichte van de fysieke acteur. Een belangrijk thema voor mij is: wat is tijd en wat is ruimte? Juist omdat tijd en ruimte in het theater een vastgelegd iets zijn. Je vertrekt vanuit een reële, fysieke tijd en ruimte; en dan is het voor mij juist interessant om die zo open mogelijk proberen te trekken. Het bewustzijn van die reële tijd en ruimte in verhouding tot verleden en toekomst, het loskomen van dat hier en nu. De opdringelijkheid van het hier en nu wordt voor mij groter en groter, ook in de nieuwe media. Binnen het theater probeer ik alles te doen om die ruimte te transformeren: dat ze kleiner wordt, dat ze groter wordt. Dat een acteur vanuit zijn fysieke aanwezigheid op een gegeven moment zelfs kan verdwijnen. Dat de gedachten van die persoon belangrijker worden. En dat jij als toeschouwer – in het beste geval – misschien die persoon kan worden. Ik zit dus in de driehoek tussen publiek, acteur en middelen. Hoe de acteur zich verhoudt tot die disciplines en hoe de toeschouwer zich verhoudt tot die disciplines, daar verschuift het spanningsveld zich constant voor mij. Daartoe gebruik ik filmische elementen, omdat mensen die codes kennen. Ik doe er alleen iets compleet anders mee dan ze gewend zijn. ●